

mladeneč v naj boljši dobi svoje učiteljske zavesti. — Iz Loke sem se peljal z nekim voznikom v Ljubljano, kjer se je zopet pričelo moje navadno življenje, t. j. tako življenje, kakoršno je sploh v krajih, kjer prebiva več ljudi, da vsak po svoji poti naprej podviza in se ne zmeni, kaj se godi na desni in levi. — Minuli šolski prazniki pa mi bodo ostali vedno v spominu, in željno bom pričakoval zopet tako milostljivega avgusta, ki bi mi zopet dovolil tako lepo obhajati njegove praznike.

—ot—

Narodoljubni izgled.

Kako visoko se more dospeti s slogo, dokazala nam je mesca decembra prešlega leta neznatna občina Stašovska v Česki. Revna ta občina namreč ne imajoča svoje šole, prisiljena je bila, da pošilja svoje otroke v čez celo uro oddaljeno mesto. Skerbni starši niso mogli gledati malih revčikov svojih, hodečih v tako daljino vsaki dan. Namenijo in sklenijo, da bodo šolo še to leto sozidali. Ali kako hočejo zidati, če pa krajcara nimajo v občinski blagajnici (kasi). „Kaj moremo z denarji?“ govorili so domoljubi, „imamo, hvala Bogu, zdrave roke, in če smo vsi složni, šlo nam bode delo gotovo povoljno. Pervi odloči se vsem žertvam vroči česki rodoljub Jan. Šilhav, za tem pa cela občina, nastoječa z največjo skerbjo, da priredi vse materialne potrebe za zgrado. Apna, peska, dilj in drugih reči bilo je naenkrat vse polno. Mlado in staro, moško in žensko vdeleževalo se je kaj marljivo tega posla, in v kratkem času postavljena je bila čversta podlaga novi šoli. V nekaj dneh stala je ponosno v neizrečeno veselje nevtrudljivih delavcev četiristranska zidina sedem sežnjev dolga in štiri široka. Doversivši ti ta posel, počeli so tesarji, mizarji, ključavničarji in kovači svojo moč potrebljevati, in ni minulo mesecdan, bila je že cela zgrada osušena in popolnoma sposobna za javno podučevanje. Kake troške imela je vender stašovska občina! Čuditesee!! 1 goldinar, rečem: en goldinar, ktere ga so za lomljenje pečin in potrebnega kamenja porabiti mogli.

Jaz pa vprašam premišljevaajoč to zgodbo: Ali ni to vstvarjena šola?

Oj vi verli Stašovčani, kako vesela vas mora biti pač domovina! Obresničim tudi pri ti priliki znane resnične besede našega nepozabljivega Vodnika:

*„Prebrisana glava pa pridne roke
So boljše bogastvo, ko zlate gorke.“*

L. T.

Novice.

Iz Maribora. Spretni pisatelj g. Janez Majciger je prestavil iz česčine knjigo z naslovom: „Zgodovina ss. apostolov slovanskih Cirila in Metoda“ v slovenščino, in vabi na naročbo. Veljala bode ta knjiga 1 gold. 50 kr. a. v. Ako se bode oglasilo dosti naročnikov, pride ta spis kmali v tisk. Želeči je, da bi se tako lepo delo čversto podpiralo.

Na Raki 24. febr. „Kdor nima skušnje, malo spoznava“, uči Modri v sv. pismu. Tako nekteri iz bukev in po golem umu učeni,

opiraje se na lepe teoretične pravila, vedó veliko govoriti in pisariti tudi v tem, kako bi se šolam na kmetih v boljši stan pripomoglo. Ali vsa njihova teorija naj gre rakom žvižgat! — je njiya, ki ne redi ne učitelja, ne učencev. Bolj temeljito pomoč je pri nas ne zdavnaj šolam skazal nek priprost, prileten, oženjen mož, Janez Šribar z imenom, ki je na g. učiteljevo prigovarjanje za šolske potrebe prepustil nek dolg, ki znaša okoli 330 gold. a. v. proti temu, da vselej pred šolo in po šoli zanj „Oče naš“ in „Češčena Marija“ molimo. 210 gold. tega denarja je vpisanih na zemljišči, in se ni bati, da bi se pogubili. Upamo pa tudi unih 120 gold. iztožiti, zanašaje se na podporo c. kr. okrajne gosposke, kateri morajo take važne in občeokristne ustanovitve gotovo biti pri sercu.

Ako pomislimo, kaka revščina nas stiska vse, še bolj pa tiste kraje, kjer razun kacic kapljic vina ni nobenega drugega pridelka, ki bi kak krajcarček donašal, da mora le edini ubogi vinček namestovati vsakdanji kruhek; iz njega morajo plačevati se čedalje veči davki, iz njega izderževati družina in posli, iz njega napravljati delavna in praznična obleka itd; ako pomislimo, da ga potem, če gre še ta edini pridelek po mrazu, po toči ali po kakovi drugi nesreči pod zeló, ni na kmetih drugega stanu, kakor beraški, potlej bomo vedili ceniti take darove, ki so večne zaloge ne le pri Bogu, ampak tudi pri mladini v potrebsčinah zdihujoči. Zato kličem: Bog daj šolam kaj tacih dobrotnikov, kakor je naš pošteni Janez Šribar, pa tudi tacih besednikov, kakoršnega se je skazal g. Alojzi Malenšek, spoznavši djansko resnico, da je siromaškim otrokom najprej treba obleke in obuvala, potem šolskih bukev, papirja in črnila, ne pa praznega prigovarjanja, ne zmiranja, ne sile; ker vse to je bob v steno. Le djanska pomoč polni šolske stole. Hvala toraj in zahvala obema, še posebno pa verlemu možu, ker je ta dar dal z meseno, to je: še v zdravih in terdnih letih, ne pa z železno roko, namreč takrat, kadar bi ga bil že strah pred smertjo k tej blagodušnosti in dobrodelnosti prisilil! Zavest, da bo nad 100 nedolžnih otročičev dopolne in popoldne zanj svoje ročice k Bogu povzdigovalo, ter nebes prosilo dobrotni duši, naj bo blagemu sercu zadostivno plačilo. Naj bi pa tudi ta prigodba pri nas in drugod našla veliko posnemavcev, ker vem, da so šole na kmetih, kakor pri nas, tako tudi drugod, v enacih potrebah in stiskah! **Z Bogom!** M. T.

Iz Ljubljane. 5. t. m. smo pokopali preč. gospoda **Janeza Schla ker**-ja, šolskega svetovavca, častnega korarja, viteza **Franc-Jozefovega** reda i. t. d., kterega je vsa ljubljanska šolska mladost k pogrebu spremila. V svoji oporoki je menda tudi sporočil 1000 gold. naši družbi za pomoč učiteljskih vdov in sirot. Naj mirno počiva!

Prememba v učiteljskem stanu.

V ljubljanski škofiji: G. Janez Borštnik, učitelj na Blokah, je za terdno postavljen.

Odgovorni vrednik:
Andrej Praprotnik.

Natiskar in založnik:
Jož. Rudolf Millo.